

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:

Lucy Robinson

THE GREATEST LOVE STORY OF ALL TIME

Copyright © 2012 by Lucy Robinson

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00002-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lusi Robinson

NAJLEPŠA LJUBAVNA PRIČA

Prevela Aida Bajazet

Beograd, 2013.

Uvod

Prijatelji su mi provalili u stan.

Stajali su tamo i posmatrali me nekoliko trenutaka: Stefaniya u ljubicastim farmerkama, Leoni u glomaznoj bundi s čašom džin-tonika u ruci i Dejv sa izandalom lovačkom kapom na glavi i cigaretom među prstima. Moj mačak, Djuk Elington, sedeo je na podu pored njih i gledao me podozrivo.

Stefaniya je prva progovorila. „Odlučili smo da naš uobičajeni Pijani četvrtak ovog puta održimo u tvojoj kući.“

„Volim te, Freni“, rekla je Leoni između dva gutljaja džina. „Ali, draga moja, ovo mora da prestane. Usmrđela si se.“

Dejv se nasmejao, odmahnuo glavom i prošaputao: „Jebote, Fren. Zar zbog ovoga propuštaš naš Pijani četvrtak?“

Djuk Elington ih je pogledao smoreno kao da im želi reći „Eto, sada vidite s čime se ja već danima borim“. Podigao je svoje debelo dupe i odgegao se iz sobe, lenjo mašući repom.

„Neka, neka, Djuk“, promrmljala sam, prateći ga pogledom. Nije se ni osvrnuo. Pogledala sam moje prijatelje, silno se trudeći da namestim blažen, gotovo budistički izraz lica, onaj koji govori: „Ljudi, žao mi je što vam nisam otvorila vrata! Bila sam kao u transu, pa nisam čula da kucate.“ *Molim te, bože, učini da nestanu*, molila sam se u sebi. *Hoću da živim kao svinja. Ostavite me na miru, molim vas.*

„Ustaj iz tog kreveta“, naredila mi je Stefaniya, a zatim je otišla do prozora i razvukla zavese. „Izgledaš kao govno koje Djuk Elington zakopava u vrtu.“

Pošto duže vreme nisam videla svetlost dana, navukla sam pokrivač preko glave i sočno opsovala. Dejv je promrmljao nešto u fazonu da smrdim kao tvor.

Ljuta kao ris, još dublje sam se zavukla ispod pokrivača. Šta Dejv uopšte zna o slomljenom srcu? Čovek živi s najlepšom ženom u Londonu. Odakle mu pravo da me osuđuje? Nije fer! Skupila sam se ispod pokrivača, čekajući da odu i ostave me da zauvek trunem u toplini moje prljave, zagušljive sobe.

Ali nije mi se dalo. Svukli su pokrivač s mene i ceo sadržaj kreveta najednom je bio izložen njihovim unezverenim pogledima. Stefaniya je prva zakreštala: „Ti, odvratna životinjo!“ Leoni je spustila čašu s džintonikom, a Dejv, koji je inače bez pardona uletao u neprijateljsku vatru u raznim ratnim zonama, sada je ispustio napola smotani džoint i prekrrio lice dlanovima. Bili su izloženi zbilja neprijatnom prizoru. Čak sam i ja tek sada to uvidela. Polupojedeni sladoled iscurio je iz kantice, razlio se po čaršavu i sav se udlakavio, jastuci su se već skroz ukrutili od moje osušene sline i pljuvačke, dok su Majklove fotografije ležale pod ubuđalim parčetom tvrdog sira. Pored mojih nogu ležala je prazna flaša vinjaka, a ceo krevet bio je ispunjen mrvicama, čipsom i ostalim razbacanim stvarima.

Stefaniya je besno pošla ka kuhinji, usput krešteći preko ramena: „Ovo mesto mora da se dezinfikuje. USTAJ IZ KREVETA!“

Nisam se pomerila ni za milimetar.

Dejv je seo na moj kozmetički stočić i zapiljio se u mene, dok je Leoni sela na krevet pored mene i otela mi telefon. „Vrati mi ga“, tiho sam promrmljala. Nije se obazirala, već je samo pritiskala dugmiće.

„Vrati mi ga“, ponovila sam.

„O, dovraga, Freni, šta to, pobogu, radiš?“, upitala me je i skinula bundu. Predala je telefon Dejvu, a ovaj je na to samo nemo odmahnuo glavom. Na licu mu se jasno video izraz žaljenja pomešan sa primesom podsmeha.

„Fren, stvarno nije normalno da mu šalješ ovakve poruke“, rekao je, silno se trudeći da se ne nasmeje. „Ovo je... ovo je stvarno ludilo.“ Zacerekao se. Leoni mu je uzela telefon i iznova počela da čačka po njemu.

„Baš me zanima šta ti je toliko smešno, Dejve“, rekla sam mu i navukla kapuljaču preko glave da mi ne bi duvalo oko ušiju.

Najlepša ljubavna priča

„O, zaista ne znam odakle da počnem.. Fren, draga, ti kao da si pošandrcala. Nisi mu valjda stvarno poslala ove poruke?“

„Nisam, sve su još uvek u *draftu*“, prošaputala sam dok su mi suze stida navirale na oči. Život mi se raspada, a Dejv mi se smeje? Zar on zaista misli da mi je zaista potrebno da se osećam ovako glupo i jadno? „Prestani“, prošaputala sam. Suze su mi se slivale niz lice i kapale na već uveliko skorelu posteljinu. Leoni se još uvek zabavljala mojim telefonom, a Dejv se zavalio i umirao od smeha, kao da uopšte ne mari za moju patnju. Međutim, kada sam glasno zajecala, skočio je sa onog stočića i prišao mi šireći ruke. „O, ne, budalice, samo sam se šalio...“ Očekivala sam da me zagrli i uteši i, taman kada mi je prišao s namerom da to učini, u sobu je uletela Stefanija i proderala se iz sveg glasa: „ODMAKNI SE OD NJE, DEJVE. NE DODIRUJ JE, RADIOAKTIVNA JE!“

Podigla sam glavu i kroz suze je pogledala: stajala je na do vratku noseći dugačke gumene rukavice i hiruršku masku preko usta. Čak je natakla i plastične naočare koje je moj vodoinstalater zaboravio pre nekoliko godina ispod sudopere. U jednoj ruci je držala antibakterijski sprej, a u drugoj vreću za smeće.

Ne obazirući se na Stefaniju, Leoni mi je ipak prišla i sela pored mene. Uzela je moju umazanu ruku u svoju. „Slušaj me dobro, Freni. Došli smo ovde, jer nam je stalo do tebe. Mi samo želimo da budeš srećna, ali, ako budeš nastavila da čamiš u ovom smrdljivom krevetu i šalješ Majklu glupe poruke, to se sigurno neće dogoditi.“

Progutala sam pljuvačku i zašmrcala, ali suze nisu prestajale da teku. *Da budem srećna? Jesu li sasvim poludeli? Život mi se raspao u paramparčad.* Za mojih trideset godina, nikada se nisam osećala ovoliko usamljeno, očajno i izgubljeno. Za boga miloga, kako mislite da mogu biti srećna bez Majkla? Dejv je seo pored mene i pomilovao me svojom majlavom ručerdom po masnoj, ulepljenoj kosi.

„Samo hoću da mi se on vrati, i ništa više“, zavapila sam.

Leoni mi je stegnula ruku. „Znam, mila, znam. Ali to će se možda zaista i dogoditi!“

Zauralala sam od muke.

„Freni! Oladi. Uostalom, čovek ti nije rekao da ne želi nikada više da te vidi, već je zatražio tri meseca pauze. A to je samo devedeset dana. Nije valjda da ne možeš da izdržiš pišljivih devedeset dana bez njega, a?“

Odlučno sam odmahнула glavom. Niti hoću niti mogu toliko da izdržim. Iznutra me je sve bolelo, kao da me bodu noževima.

„Nemaš drugog izbora, Freni. Ali, slušaj me dobro, ako nastaviš ovako da se iznuruješ i zbog toga budeš umrla od gladi u ovom smrdljivom krevetu, Majkl ti se sigurno neće vratiti.“

Ponovo sam zajecala, ovog puta obilno balaveći.

Leoni je duboko uzdahnula, a zatim je nastavila: „Smislili smo plan, Freni. Plan pomoću kog će ti biti bolje. Uzmi to kao neku vrstu rehabilitacije. Nemaš šta da izgubiš, a korist je dvojaka: ako posle našeg plana još uvek budeš želela da se boriš za Majkla, bićeš spremna za bitku, a ako ne budeš, mi ćemo te podržati u čemu god budeš htela. Važi?“

Ispustila sam odvratан zvuk. Dejv se samo smeškao i uporno me milovao po glavi. Stefaniya je i dalje stajala u dovratku. Izgledala je kao da je iz službe za deratizaciju. Leoni me je brižno gledala i ponovo mi stisnula ruku. Klimnula sam glavom. Učiniću sve što žele, samo da se više ne osećam ovako jadno i bedno.

„Odlično! Dobra odluka. Nećeš ni trepnuti, a već će ti biti bolje. A sada, Freni, da ti iznesemo plan...“, počela je Leoni.

PRVO POGLAVLJE

FEBRUAR 2008: DVE GODINE RANIJE

Oduvek sam želela da postanem televizijski reporter. Na času upoznavanja u prvom razredu osnovne škole 'ladno sam izjavila gospođi Gratan da hoću da putujem po ratištima i radim razne kul stvari na televiziji, dok su ostala, obična deca, rekla da žele da budu vatrogasci, princeze i pevačice. Prisetivši se toga, sada mi je jasno zašto je gospođa Gratan te večeri na roditeljskom sastanku rekla mojima da im je kćerka starmala vrdalama.

Nakon završetka studija novinarstva, bila sam pomalo razočarana što je jedini posao koji sam tada mogla dobiti bio da glumarim po „Skaj njuzu“. To je značilo da svake subote sedim pogrbljena u čošku reportažnog kombija i prenosim uživo promene rezultata utakmice, dok moje muške kolege opušteno ćaskaju o analnom seksu.

Jedne naročito ogavne subote 2005, kada sam su me zamolili da izveštavam sa najvećeg takmičenja mudonja, sa utakmice između Velsa i Irske, rešila sam da odem, ali sam, uprkos svemu, ipak uspela da se zaposlim na vestima u pola sedam na ITN televiziji. (Mislim da sam ga dobila zato što se Stela Sanderson, rukovodeća producentkinja koja me je zaposlila, iznenada zainteresovala za procenjivanje veličine testisa u ragbi timu. „Da li se u tim reportažnim kolima još razgovara o mudima i seksu?“, upitala me je tokom razgovora za posao. Pocrvenela sam do ušiju i skrenula temu na moju ljubav prema izveštavanju o aktuelnim događajima. Saosećajno je klimnula glavom i naškrabala nešto na margini moje radne biografije).

Bilo mi je dvadeset pet kada sam konačno iznajmila stan; u godinama kada se većina mojih prijatelja već bila skućila i razmišljala o ozbiljnim stvarima kao što su brak i deca, ja sam započela divlju i strasnu vezu s karijerom i preselila se u preuređenu garažu u uličici iza Kamden rouda. Mogla sam je sebi priuštiti samo iz razloga što je plafon bio toliko nizak da su tamo mogli živeti jedino patuljci ili ludače poput mene. Ali kupatilo je bilo lepo, a dobila sam dvorište u kom je Djuk Elington mogao do mile volje da maltretira lokalne miševe i ptice. Zato se nisam dvoumila; uzela sam taj stan i ubedila se da će mi se velike stvari tek dogoditi.

Tada sam radila u desku za zabavu i kulturu. Po ceo dan sam pratila našeg dopisnika po ulicama Londona, skupljala njegove popijene „starbaks“ kafe i polomljene tronošce. Ponekad bi mi dali da vodim računa o gostima u studiju; jednom prilikom Pirs Brosnan se požalio da moja srdačnost i gostoprимljivost imaju mnogo sličnosti sa seksualnim uznemiravanjem.

Posao je bio prilično težak uprkos onome šta su mislile moja majka i Leoni: češće nego što nisam, istraživala sam po smrdljivim uličicama punim narkosa i droca. Ali volela sam svoj posao i cela sam mu se posvećivala. Činio je da se osećam živom, korisnom i odvažnom. Maštala sam o tome da ću jednom postati reporter iz inostranstva koji će nositi lanene pantalone i izveštavati o krizi iz neke daleke, prašnjave zemlje, a u međuvremenu, marljivo sam radila na priložima o smanjenju budžeta za umetnost ili o uvrnutim skandalima poznatih.

Ubrzo nakon što sam počela da radim, sprijateljila sam se s kameranom po imenu Dejv Brenan. Bio je poput velikog mede, rođen s kamerom u jednoj i rolapom u drugoj ruci. Bio je čudak: jednom prilikom sam ga pronašla kako sedi u kombiju i jede usoljene jegulje, pevajući naglas neku staru rok baladu; drugi put je pak snimao Bakingamsku palatu odeven u džemper sa slikom patuljaka koji se ševe.

Dejv je rođen u Glazgovu i bio je veoma snažan i žilav. Nakon dosta vremena provedenog u Iraku, nedavno su ga prebacili na domaće vesti. Uprkos tome što mu je šrapnel odvalio prst i što je proveo deset dana bez hrane u opkoljenom gradu, Dejv nije hteo da se vrati kući; pristao je na to tek nakon što mu je devojka pripretila da će ga, ukoliko se odmah ne bude vratio, iseći na komade i baciti u reku. Nikad nisam uspela da otkrijem koliko je Dejvu godina; lice mu je bilo naborano od sunca i zaraslo u neurednu bradu, ali uprkos tome, cenila sam da je negde u

Najlepša ljubavna priča

kasnim tridesetim. Bilo kako bilo, Dejav je bio legenda ITN-a, najbolji i najhrabriji kameraman kog smo imali, a važio je i za najpametnijeg čoveka na svetu. Zbog prirode svog posla nisam često radila s njim, ali, kad jesam, imala sam osećaj kao da stojim pored genija – bradatog, čupavog i pomalo nepredvidivog ali, svejedno, genija.

Naše prijateljstvo počelo je jednog popodneva kada me je zatekao u „Jabukovom drvetu“, pabu nadomak zgrade ITN-a, kako se davim u kobasicama i pireu. Tamo sam često odlazila na ručak, jer mi je bilo neprijatno da jedem kobasice u društvu vitkih koleginica koje žive na salaticama i semenkama. Došao je na pivo s nogu, posle izuzetno teškog dana u kom je snimao neko krvavo mesto zločina.

„Vidi, vidi. Još jedan prognanik. Dobro došla u moj jednočlani tim“, obratio mi se.

Pocrvenela sam, pomalo ponižena, a Dejav se bacio na svoju pintu piva. Ispio ju je za tren oka kao da je sok, a zatim je sočno podrignuo. „Izvini. Nisam tako mislio. Zapravo, drago mi je što ovde vidim nekog ko je malo... malo manje *uštogljen* od ostalih“, rekao je i još jednom glasno podrignuo. Stidljivo sam mu se nasmešila. Nakon ovih njegovih reči, osećala sam se manje glupom.

Onih četvrtaka kada nije imao problema s devojkom, Dejav bi išao sa mnom i Leoni na našu uobičajenu pijanku, instituciju koju samo nas dve osnovale još dok smo bile tinejdžerke. Osnovno pravilo Pijanog četvrtka bilo je da ločemo džin dok ne popadamo s nogu. Pravila naše male organizacije bila su veoma jednostavna. U poslednjih deset godina sastajali smo se u pabu „Tri kralja“, nedaleko od posla. Obično bismo popili podosta džina (Dejav bi ga ulivao u svoj „giniš“) i, po pravilu, Leoni bi zavela nekog zgodnog advokata i završila u krevetu s njim, a potom bi me Dejav nagovarao da i ja učinim isto. Nikad ga nisam poslušala. „Nisam ti ja za vezu za jednu noć, naročito ne s muškarcem u prugastom odelu. Mene interesuje nešto drugo“, rekla sam mu u šali, nekoliko meseci nakon što smo se upoznali.

„Kenjaš“, odgovorio mi je. „Ne znaš kako da smuvaš frajera, to je posredi, je li?“

„Jeste“, reko mu pokunjeno.

Osmehnulo mi se i nežno mi razbarušio kosu. „Tako sam i mislio. Nema veze. Siguran sam da će te neki dripac uskoro oboriti s nogu“, rekao je saosećajno.

„Ma, nema teorije! Kada sam prošli put rešila nekoga da zavedem, završila sam u krevetu s nekim Grkom sa Kipra, a potom sam ga preklinjala da me odvede na Kipar da probam halumi.“*

Dejv se zacenio od smeha. „Ti si potpuno luda. Katastrofa!“

Jedini put kada mi Dejvovo društvo nije prijalilo bilo je kada se iznenada pojavila njegova devojka Freja, da s nama popije piće. Nije učinila ništa loše, štaviše, bila je veoma ljubazna, nego je bila toliko lepa i zgodna da sam se pored nje osećala kao totalni gabor. Kada je zakoračila u pab, svi su zinuli i – začutili. Freja je bila vitka, visoka lepotica s kožom poput breskve i kosom sjajnom kao sa naslovne strane „Voga“. Nosila je divnu odeću i uvek je fantastično mirisala. Mislila sam da ćemo nas dve postati dobre drugarice, međutim, samo nekoliko meseci kasnije, shvatila sam da od toga neće biti ništa. Krivica, svakako, nije bila njena, već moja: ona je bila smirena, produhovljena i nežna, a ja bučna, nezgrapna i luckasta. Jednostavno, nismo pripadale istom svetu. Međutim, i pored toga, ona je bila puna strpljenja za mene i Leoni, kao i za sve one naše skaredne pijanke. Jednom prilikom, kada je mislio da ga niko ne gleda, Dejv joj je utisnuo nežan poljubac na preplanulo rame. Pozavidela sam joj. Poželela sam da i mene neko tako poljubi.

Nakon tri godine početničkog rada, svakog dana sam maštala da postanem neustrašiva reporterka u prsluku otpornom na metke i s buljukom obožavalaca. „Šta mislite, kakve su šanse da dobijem posao dopisništvu iz inostranstva?“, upitala sam jednog dana Hjuja, glavnog urednika za vesti iz sveta. Skrenuo je pogled sa svog monitora i kratko mi odgovorio: „Nikakve.“

Ali to me nije obeshrabilo. Nastavila sam da mu tupim o svojim idejama i trud mi je urodio plodom: jedne večeri februara 2008. Hju mi se saopštio dobre vesti. Pozvao me je u svoju staklenu tvrđavu na poslednjem spratu zgrade i rekao „da sam jebeno srećna“ jer će mi dati šansu da se oprobam u stranoj redakciji pošto im treba pomoć oko emitovanja priloga sa Kosova nakon proglašenja Deklaracije o nezavisnosti. I još je dodao da se pokažem u najboljem svetlu, jer ću u suprotnom raditi u „jebenoj kantini do kraja svog jebenog života“.

Hju Gormli bio je neverovatno inteligentan čovek, ali je psovao kao kočijaš i uživao reputaciju čudovišta. Bilo kog drugog dana, tresla bih

* Halumi je vrsta sira sa Kipra. (Prim. prev.)

Najlepša ljubavna priča

se od straha pred njim, ali onog dana kada me je poslao na Kosovo, bio mi je najdraži na svetu. Mislila sam da ću mu od sreće skočiti u krilo i izljubiti ga. Svečano sam mu obećala da ću dati sve od sebe, nakon čega je malo smekšao: „Dobro radiš vesti, Fren. Zaista si dobra u tome. A sada, odjebi na taj jebeni Balkan i čuvaj se. Naredna dva dana provešćeš na obuci za boravak u opasnim zonama.“

Izletela sam i otrčala da kupim konzervu „vimto“ soka, što sam uvek činila kada sam htela nečim da se počastim. Konačno! Rođena je nova zvezda, Fren, neustrašiva reporterka sa Balkana! Iskreno, nisam znala ni gde je taj Balkan, ali nije me ni bilo briga.

„Nemoj mnogo da se zanosiš“, rekla mi je Stela Sanderson, kada smo se srele kod aparata za kafu i slatkiše. Pod miškom je nosila ogromnu fasciklu na kojoj je pisalo „Kosovo“. „Shvati da si poslednja rupa na svirali. Tamo idemo samo zato što je glavnom timu potreban odmor. Dakle, na vrhu piramide su oni, zatim ja, onda naš dopisnik, pa Dejv, zatim celo Kosovo, pa tek onda ti. Jasno?“

„Jasno“, odgovorila sam, oduševljeno klimajući glavom. Ako treba, obrišaću joj i dupe, samo da dobijem taj posao.

Nakon dva dana provedena na obuci za snimanje u opasnim zonama, počela sam da čitam ratnu literaturu. Međutim, tek što sam počela, odustala sam i pozvala Dejva. „Ko bi se tome nadao, a? Novi, obećavajući talenat ITN-a, traži pomoć od kamermana.“ Pobedonosno se zacerekao.

U pozadini se čulo zveckanje Frejinog posuđa.

„Nisi ti samo kamerman, već legenda“, rekla sam mu, osećajući se pomalo šašavo. „Od koga drugog da učim ako neću od tebe?“

Trenutak kasnije, Dejv je počeo da mi govori o Kosovu. Pažljivo sam ga slušala. Međutim, kada je završio izlaganje, prilično sam se uplašila.

„Ma, sve će biti u redu, mala. Ja ću paziti na tebe“, rekao mi je između dva dima cigarete.

Uzdahnula sam. „Dejve, tako bih *volela* kada bi prestao da pušiš.“

„Mani se pridika, Fren.“ Ponovo se zakikotao. „Idem da popijem čaj i smažem odrezak. Šta ćeš ti da večeraš?“

Pogledala sam u svoj prazan frižider. „Suve pahuljice od žitarica.“

„Nepopravljiva si“, nasmejao se i spustio slušalicu.

Kao i svake večeri, pozvala sam majku. Po običaju, bila je pijana, samo što se večeras nije žalila na kvalitet džina, već na svoje baštovane. Po završetku razgovora, spakovala sam stvari, pitajući se kako li će se mama sama snaći za vikend pošto ovog puta neću doći da joj pospremim kuću i kupim joj namirnice. Ako se stvari zakuvaju s ovim poslom u stranoj redakciji, često ću odsustvovati iz zemlje, razmišljala sam, a zatim sam protresla glavom i novoformirano osećanje krivice ubacila u zabačenu fioku u glavi, na koju sam okačila ceduljicu s natpisom: *Čim se budeš vratila, dovedi mamu u red.*

Uprkos činjenici što me je celog života samo grebao ili se pravio da me ne podnosi, Djuk Elington bi se uvek uspaničio kada bih nekud odlazila. Tako je bilo i te večeri. Svaki put kada bih se vratila u sobu da još nešto stavim u torbu, on bi sedeo tamo, izbegavajući da me pogleda.

„Djuk, ako ikada budem volela nekog muškarca onoliko koliko volim tebe, taj će biti pravi srećnik“, rekla sam mu. Ne obraćajući pažnju na mene, oddegao se i bez trunke kajanja seo na moje tek ispeglane pantalone, glasno predući čisto da mi pokaže da je svestan da je učinio nešto loše. Opsovala sam i hrabro podvukla ruku ispod njega ne bih li ga oterala ali, naravno, ovaj potez nije mogao da prođe bez novog ujeda. „Zašto si tako zao?“, viknula sam na njega i otišla da operem ruku. Toliko često me je ujedao da sam bila primorana da držim pakovanje hanzaplasta pored sudopere.

„Bilo bi ti bolje da pripaziš na svoje ponašanje kada Stefaniya bude dolazila da te nahrani“, pripretila sam mu. Samo trenutak kasnije, ona se pojavila na mojim vratima. Djuk se istog trenutka pretvorio u mazno mače i počeo umilno da prede. Kao da je želeo potpuno da me izludi! Čim bi naišla Stefaniya, on bi počeo da se ponaša kao prava maza. Skočio joj je u krilo, a ona ga je pomilovala po glavi obraćajući mu se na nekom, meni nerazumljivom jeziku. Nakon što je seansa maženja bila završena, Stefi mi se konačno obratila: „O, Franes. Pozdravljam te. Jesi li popila onaj napitak od ječma koji sam ti napravila?“

„Nisam. Odvratn je“, odgovorila sam joj.

Moja susedka Stefaniya istovremeno je bila najbolje i najsmušnije stvorenje koje sam upoznala. Otkada mi je, odmah po useljenju, upala u

Najlepša ljubavna priča

kuhinju noseći u ruci posudu od pečene gline sa „nekim zdravim je-lom“, postala mi je prijateljica, izvor nadahnuća i redovna hraniteljka moje mačke. Pored preuređene garaže, koju sam preuredila u stan, još uvek je stajala kućica koja je nekada služila za naplatu korišćenja garaže. Dopustila sam Stefaniji da živi u njoj. Ta kućica spolja je izgledala kao obična šupa, međutim, iznutra je bila fantastična: ličila je na majušnu dečju igraonicu ispunjenu svilenim jastučićima i otkačenim biljkama u još otkačenijim saksijama. Na podu je bilo samo toliko mesta kolikoj je njoj bilo potrebno da vežba jogu.

Nikada nisam uspela da shvatim odakle je zapravo Stefanija: kada smo se upoznale, rekla mi je da je jugoslovenska princeza; nešto kasnije, tvrdila je da je bliska rođaka poljskog premijera, a nedavno sam čula kako se jednoj drugoj susetki predstavila kao potomkinja jedne od najstarijih porodica iz Sankt Peterburga. Ako je i bila plemenitog roda, svakodnevica joj nije bila naročito blistava. Osim što je kuvala ogromne količine paprikaša za beskućnike, mislim da nije bila zaposlena niti je ikada želela o tome da govori.

Pretpostavljala sam da plaćam i njene račune za struju i gas ali, iskreno, nisam uopšte marila za to. Volela sam je takvu otkačenu i šašavu, i nije mi padalo na pamet da kvarim odnose s njim zbog glupog novca. Bila mi je potrebna. Osim toga, Djuk Elington ju je obožavao.

„Kako si, draga Stefanija?“, upitala sam je dok je iz gomile ključeva uzimala moj rezervni.

„Osećam se blaženo“, odgovorila mi je. Da bi mi to bolje pojasnila, spustila je ključeve, oslonila se dlanovima na radnu ploču i sklopila oči.

Nasmešila sam se. Ovo je bila tipična Stefanija. „O bože, zaljubila si se?“

„Ne budi smešna.“ I dalje je žmurila.

„Pa, dobro, onda mi reci šta se dešava?“

„Danas pravim savršene lasanje od algi. Toliko su dobre da mi se čini da ih je sam Bog stvorio.“

„Divno. Čestitam.“

Stefanija je klimnula glavom. „Hvala. Stvarno je divno. Kažem ti, blažena sam.“ Uzela je Djuka Elingtona, koji se, naravno, tome uopšte nije protivio, a zatim je izašla usput vičući: „Srećan put i čuvaj se tamo na Kosovu, Franses.“

* * *

U vozu za „Getvik“, Dejv nije bio sav svoj. Čutao je i delovao zabrinuto. Kao da je ustao na levu nogu. „Dobro si, Dejve?“, upitala sam ga, trudeći se da mu iščupam cigaretu iz usta pre nego što nas zbog nje izbace iz voza.

„Aha“, odgovorio je kratko. „Sve je OK. Noćas sam zaglavio sa ženskom. Crkô sam.“

Ovako je zvučao Ozbiljni Dejv, onaj koji je, radeći u ratnoj zoni, izgubio prst na ruci. Rešila sam da tokom ovog putovanja i sama budem Ozbiljna Fren, ali da ne izgubim nijedan deo tela. Kao da mi je pročitao misli, Dejv je podigao moj zamotani palac i podigao jednu obrvu. „Djuk Elington?“ Klimnula sam glavom. „On je pravi mačji kreten.“ Nacerio se i okrenuo se svojim papirima.

Sedela sam na kozmetičkom odeljenju djutifri-šopa, kada je Dejv upao unutra, sav unezveren. „Šta je bilo?“, pitala sam ga dok mi je promoterka mazala tamnu, svetlucavu senku na kapke.

„Stela“, odgovorio je zureći zbunjeno u moj novi rokenrol imidž. „Idemo brzo odavde, Freni, nagraбусили smo.“

Slegnula sam ramenima devojci sa šminkeraja, dajući joj tako do znanja da moram da idem. Gledala me je zblanuto. Ne samo što sam ustala usred njene priče o tome kako se smuvala s nekim zgodnim fudbalerom već joj sada još i brišem iz radnje bez ijednog kupljenog komada šminke. „Oprosti“, pokušah da se iskupim. „Znaš, mi smo novinari. Hitan slučaj na vidiku.“

„Vi ste... Vi ste *novinarka*?“, upitala me je sumnjičavo.

Prokleta bila! „Jesam“, rekla sam i podigla svih svojih metar i šezdeset pet na noge. „U stvari, nisam samo novinarka, već strani dopisnik.“

Kada sam kasnije videla Stelu u ženskom toaletu, shvatila sam zašto mi je Dejv rekao da smo nadrljali. Klećala je pred ve-ce školjkom, bleđa kao krpa. „Jastog“, promrmljala je teškom mukom.

Najlepša ljubavna priča

„O, bože... Ja, hm...“, rekoj joj, nespretno joj dodirnuvši čelo. Bilo je hladno i vlažno. Kada je ponovo počela da povraća, povukla sam ruku i izletela napolje. Čim sam izašla iz klonje, naletela sam na Dejva koji je stajao ispred s telefonom u ruci. „Ona ne može da leti, jelda?“ Odmahnula sam glavom. „Idemo odmah do kancelarije, da ih obavestimo.“ Pogledao je u tablu s odlascima iznad mene. Naš let je bio za manje od dva sata. „Nemamo vremena za to. Mislim da ćemo ti i ja morati sami da idemo, Fren“, rekao je mrtav ozbiljan.

„Molim?“, odsekla sam se. „Ali, Dejve, ja sam samo početnica! Obična mlađa producentkinja! Niže sam od najnižeg na lestvici i nemam pojma ni o čemu, a kamoli da radim Stelin posao! Ja... ja to ne umem. To bi bilo kao da kažeš Stivenu Fraju da peva umesto jedne od devojaka iz grupe „Gerlz alaud“ samo zato što je zabavljač. Nema teorije! Nemoguća misija!“

Dejv se osmehnuo. „Možeš ti to i hoćeš“, odgovorio mi je kratko. „Postoji samo jedan direktni let dnevno. Dok se Stela ne oporavi, mi ćemo već biti na putu kući. Ma, hajde, Freni, ne budi smešna, možeš ti to.“

Progutala sam knedlu. Dejv mi se nacerio da me ohrabri. „Onda, idemo li, dopisnice Fren?“

DRUGO POGLAVLJE

Priština je još uvek sva bila u znaku proslave Deklaracije o nezavisnosti, mada je od tog dana prošlo već skoro dve nedelje. Sa balkona su još uvek visile zastave, grad je noću osvetljavao vatromet i ljudi su dolazili sa svih strana da vide ogromna, betonska slova postavljena tako da formiraju reč NEWBORN, novorođeni. Da naokolo nije bilo naoružane policije i tenkova Ujedinjenih nacija, čovek bi pomislio da se nalazi na karnevalu. Bilo mi je izuzetno drago što imam Dejva pored sebe, njegova impozantna figura uvek je bila u mojoj blizini ne dozvoljavajući mi da se krećem bez pancira niti da idem ikud bez njegovog nadzora. Čim bi mu se učinilo da će uslediti neka frka, odmah bi me ugurao u sporednu uličicu ili u neku prodavnicu. Onako potpuno opremljena izgledala sam stvarno užasno, ali nikada do tada nisam se osećala tako živom. „Zar ovo nije NEVEROVATNO?“, disala sam ubrzano dok smo se krili ispod jednog kamiona, posmatrajući kako policija razbija nasilni protest u srpskog enklavi na periferiji grada.

„Umukni, gluperdo“, rekao mi je, ali sam po šaljivom tonu njegovog glasa, znala da se šali.

Nakon što smo dan ili dva pomagali našem glavnom timu da pokriju sve događaje po glavnom gradu, Dejva i mene su poslali da napravimo reportažu u Mitrovici, najopasnijem gradu na severu zemlje. Tenzije u tom mestu bile su izuzetno jake i najednom sam baš ja dobila zadatak da izvestim par miliona Amerikanaca o događajima u ovom uzavreлом gradiću. Obuzeo me je strah. Teško da ću dobiti pohvalu od Hjua. U sebi sam se zahvaljivala bogu što tamo već postoji dopisnik, neki momak po

Najlepša ljubavna priča

imenu Majkl kog nisam nisam poznavala, mada je radio u ITN-u*, kao i ja. Rekoše mi da momak dobro poznaje teren.

I dok smo se Dejv i ja vozili putem severno od Prištine, molila sam se da će taj Majkl Slejter umeti sam da obavi posao. („Nije uopšte trebalo da te šaljem u tu vukojebinu“, rekao mi je juče uveče telefonom veoma zabrinuti Hju. „Samo pusti Majkla da preuzme stvar u svoje ruke. I ne rizikuj. Pre nedelju dana, tamo su pretukli jednog japanskog novinara. A čujem da je bilo i nemira. Ne odvajaj se od momaka iz UN-a i drži se Dejva.“)

Dok smo prolazili pored niza granatama razrušenih kuća, upitala sam našeg vozača Hadžija možemo li stati da ih snimim. „Ne može“, dogovorio je odsečno. „Nastradaćete.“

„Čak i ako stanemo na samo pet minuta?“

„Tako je. Ako već hoćete da rizikujete svoj život, ja neću da rizikujem moj.“

Zavalila sam se u sedište i učutala.

Dejv mi je šapnuo: „Vidiš? Već se pretvaraš u pravog reportera. Takvi se nikad ne ustežu da dovedu u opasnost tuđ život zarad dobrog snimka.“

Pokazala sam mu prstima znak V i okrenula se prema prozoru. Okolina je bila prilično opustošena, ali neočekivano zelena. Odjednom sam shvatila da je dobro imati Dejva pored sebe.

Uprava UN-a, u koju se privremeno smestio Majkl, izgledala je jedno i bedno. Na parkiralištu pred zgradom stajao je zardali, prastari traktor, a zidovi su bili išarani grafitima. Čovek koji je sedeo na krovu i žestoko čačkao nos gledao me je kao da sam pala s Marsa. *Molim te, samo nemoj da pojedeš sadržaj nosa*, pomislila sam. Ipak ga je pojeo, a zatim je počeo nešto da prčka po prastarom „kalašnjikovu“ obešenom o rame. Utrčala sam unutra, ukorak za Dejvom.

Poveli su nas vlažnim i mračnim hodnikom. „Nema novca za struju“, rekao nam je Hadži, neposredno nakon što sam se sudarila sa ormanom. Odjednom su se otvorila vrata na kraju tog hodnika i na njima se pojavilo... pojavilo se divno, sanjivo i nasmejjano lice u izbledelom

* ITN – Independent Television News. (Prim. prev.)

vojničkom džemperu. Rekla bih da je to bio najprivlačniji muškarac kog sam ikad videla.

„Vi mora da ste Stela“, rekao je i pružio mi ruku. Bila je topla o meka. „Mnogo ste mlađi nego što sam očekivao. Ja sam Majkl.“

„I vi ste mnogo mlađi nego što sam očekivala!“, rekla sam, potpuno zadivljena. Momak je bio *božanstven*. „U stvari, ja nisam Stela. Zovem se Fren.“

Majkl me je začuđeno pogledao. „Sigurni ste?“, upitao me je. „Kada sam vas upitao jeste li vi Stela, prilično ste odlučno klimnuli glavom.“

„Svakako. Ja sam Fren. Stela je ostala u toaletu. U stvari, na podu toaleta, s glavom u ve-ce šolji.“

Majkl se nasmejao. „Zanimljivo.“

„Pojela je neku pokvarenu morsku hranu. Kada sam je poslednji put videla, povraćala je u toaletu na aerodromu. Bila je bleđa kao krpa i zaista joj je bilo loše. Znaite, curila je na sve otvore...“, naglo sam ućutala.

Ali on se grohotom nasmejao. „Mislim da bi bila oduševljena ovim vašim opisom“, rekao je.

Pocrvenela sam do ušiju. „Da, izvinite. Možda baš i nije imala proliv, ali...“

„Prekini, Fren“, rekao je Dejv, cerekajući se. „Dosta je bilo. Jadna, Stela.“

Kikoćući se, Majkl je nestao iza nečega što je ličilo na uspravljeni mrtvački sanduk da bi nam skuvao čaj. Prostorija je bila velika, prljava i prašnjava. Na jednom njenom kraju nalazilo se mnoštvo trošnih stolova i stolica, dok je ostatak sobe bio ispunjen gomilom čudnih predmeta, kojima nisam znala namenu. Dejv je seo na kauč, a ja sam privukla drvenu stolicu, koja se raspala čim sam sela na nju. Da bih se nekako izbavila, uhvatila sam se za čiviluk i izvila unazad, nakon čega sam se opružila koliko sam duga i široka sa sve čivilukom preko mene i džemperom koji mi se podigao do grudi. Htela sam u zemlju da propadnem od stida. Međutim, ništa strašno se nije dogodilo osim što se Dejv umalo nije udavio od smeha, dok je Majkl dotrčao da mi pomogne da ustanem. Grčevito sam povlačila džemper da sakrijem svoj beličasti „zimski“ stomak, međutim, prokleti džemper se zakačio za čiviluk i – ni makac.

„Ovo je bilo baš impozantno“, konstatovao je Majk i podigao čiviluk, o koji je bio okačen mitraljez.

„Drago mi je što ste došli umesto Stele. Jeste li zaista mentol ili ste samo malo trapavi?“